

PRAWNO-PROCESOWE ASPEKTY WSPYŁPRACY POLICJI Z ORGANAMI ŚCIGANIA W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Państwo prawa określa tak zwane kompetencje ustawowe w ramach stanowionych przepisów prawa. Mając na uwadze doświadczenia organów ścigania, można zaryzykować twierdzenie, że zdarza się iż stanowione przepisy obarczane są pewnego rodzaju błędami. Ich weryfikacja następuje poprzez konfrontacje zapisów ustawowych z realiami ich stosowania. Analiza współpracy Policji, sądów i prokuratur w ramach prowadzonych postępowań przygotowawczych, sądowych, czy administracyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej, pozwala wydobyć pozytywne i negatywne aspekty ich działalności. Artykuł przybliży prawno-procesowe aspekty współpracy Policji z organami ścigania w Rzeczypospolitej Polskiej.

Słowa kluczowe: proces, współpraca, bezpieczeństwo, postępowanie karne, postępowanie administracyjne.

Nepelski Mariusz,

*doktor nauk społecznych,
nadkomisarz Policji,
adiunkt Instytutu
Bezpieczeństwa i
Porządku Publicznego
Wydziału
Bezpieczeństwa
Wewnętrznego
Wyższej Szkoły Policji
w Szczytnie*

Rozpoczynając rozważania na temat prawno-procesowego aspektu współpracy Policji z organami ścigania w Rzeczypospolitej Polskiej, zasadnym jest zrozumienie i rozróżnienie pojęcia współpracy i współdziałania [1, s. 102], gdyż pojęcia te w języku prawnym różnią się znaczeniowo. Współpraca obejmuje więzi organizacyjno-prawnych związanych z nadzorem, koordynacją czy obowiązkiem wykonywania zadań na rzecz innych podmiotów. W ramach współpracy działania mogą być wykonywane zarówno przez organy niezależne jak i zależne. Tak więc odnosząc się do ustawy o Policji, Policja wykonuje czynności na polecenie sądu, prokuratora, organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w odrębnych ustawach. Podobnie kodeks postępowania karnego przedstawia, że Policja w zakresie postępowania karnego wykonuje polecenia sądu i prokuratora oraz prowadzi pod nadzorem prokuratora śledztwo i dochodzenie. Co więcej wskazuje kierowniczą i kontrolującą rolę prokuratora w stadium postępowania przygotowawczego. Podkreślić należy, że gospodarzem postępowania przygotowawczego jest prokurator [2, art. 2], a w myśl

ustawy o prokuraturze, jego zadaniem jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw. Prokurator, stosownie do przepisów ustaw, wszczyna i prowadzi postępowanie przygotowawcze albo zleca wszczęcie lub prowadzenie takiego postępowania innemu uprawnionemu organowi, sprawuje nadzór nad postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez uprawniony do tego inny organ, w tym Policję. Co ważne, zarządzenia prokuratora w postępowaniu przygotowawczym są wiążące.

W ramach wykonywanego nadzoru zadaniem prokuratora jest troska o to, aby postępowanie przygotowawcze osiągnęło cele określone w kodeksie postępowania karnego [3]. Jednocześnie prokurator powinien czuwać nad zgodnością przebiegu postępowania przygotowawczego z przepisami, zwłaszcza nad zachowaniem praw podejrzanego, pokrzywdzonego oraz innych uczestników postępowania oraz udzielać organom ścigania pomocy w rozstrzyganiu kwestii prawnych. Należy podkreślić, że w razie niewykonania przez organ nie będący prokuratorem postanowienia, zarządzenia lub polecenia wydanego przez prokuratora sprawującego nadzór, na jego żądanie przełożony funkcjonariusza wszczyna postępowanie służbowe, a o wyniku postępowania informuje się prokuratora. Zasady sprawowania nadzoru nad pracą dochodzeniową policji odpowiednio stosowane są do nadzoru prokuratora nad pracą innych organów uprawnionych do prowadzenia dochodzeń. Otóż prokurator rejonowy lub prokurator przez niego wyznaczony co najmniej raz w roku dokonuje kontroli dochodzeń prowa-

dzonych przez organy państwowe posiadające uprawnienia oskarżycieli publicznych i w razie potrzeby udziela tym organom niezbędnego instruktażu w zakresie czynności postępowania przygotowawczego. Obok czynności kontrolno-nadzorczych prokurator w ramach postępowania przygotowawczego wykonuje szereg czynności zastrzeżonych wyłącznie dla niego, między innymi wniosek o ściganie może być cofnięty za zgodą prokuratora, uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela, wszczęcie postępowania sądowego następuje na żądanie uprawnionego oskarżyciela, a także wiele innych.

Udział sądu w postępowaniu przygotowawczym również unormowany jest w kodeksie postępowania karnego, który przewiduje ingerencję sądu w postępowanie przygotowawcze w wypadkach, w których jest to wskazane ze względu na gwarancje procesowe stron, czyli podejrzanego i pokrzywdzonego, a także lepsze przygotowanie sprawy dla sądu orzekającego na rozprawie.

W szczególności ma to miejsce w drodze podejmowania decyzji przez sąd, jako organu pierwszej instancji w postępowaniu przygotowawczym, takich jak chociażby zezwolenie na przesłuchanie osoby zobowiązanej do zachowania tajemnicy notarialnej, adwokackiej, radcy prawnego, doradcy podatkowego lekarskiej i dziennikarskiej. Wśród czynności kontrolnych sądu w postępowaniu przygotowawczym należy wymienić kontrolę zasadności nałożonej kary pieniężnej na kierownika organu zobowiązanego do udzielenia wyjaśnień, kontrolę zasadności ukarania przez prokuratora dzie-

kana właściwej rady, kontrolę decyzji prokuratora o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka, kontrolę postanowienia prokuratora w przedmiocie kontroli i utrwalania rozmów telefonicznych w wypadkach niecierpiących zwłoki, kontrolę zasadności, legalności oraz prawidłowości zatrzymania osoby, kontrolę zatrzymania i doprowadzenia świadka, biegłego, tłumacza i specjalisty oraz ukarania wymienionych karą pieniężną, kontrolę decyzji prokuratorских в przedmiocie orzekania środków zapobiegawczych, kontrolę postanowień prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym, kontrolę decyzji prokuratorских o zaniechaniu ścigania, kontrolę postanowień prokuratorских в przedmiocie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia, kontrolę postanowień prokuratora lub innego organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze w przedmiocie kosztów.

Zgodnie z podziałem ról, określonym przepisami Kodeksu postępowania karnego czynności dowodowe w postępowaniu przygotowawczym wykonuje organ prowadzący to postępowanie i jest nim prokurator, a w zakresie przewidzianym w kodeksie postępowania karnego także Policja. Uprawnienia Policji w wypadkach przewidzianych w tejże ustawie, przysługują również innym organom. Podkreślenia wymaga, że kodeks postępowania karnego przewiduje pewne wyjątki od reguły, gdyż niektóre czynności dowodowe w postępowaniu przygotowawczym przeprowadza sąd właściwy do rozpozna-

nia sprawy. Określone ramy zakresu działań prokuratury i sądu w postępowaniu przygotowawczym w odniesieniu do kompetencji Policji stanowią zakres współpracy i współdziałania tych organów. W wymienionych obszarach nie występują problemy natury prawnej wymagające niezwłocznej interwencji, co wynika z uregulowanej przepisami prawnymi wzajemnej zależności i swoistej podległości Policji w stosunku do sądu i prokuratora. Zaznaczyć należy, że organy te posiadają instrumenty prawne w zakresie wydawania wiążących poleceń w stosunku do Policji, mogą zmieniać i uchylać postanowienia i zarządzenia wydawane przez Policję i co ważne w przypadku niewykonania zarządzeń mają prawo wnioskowania o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Warto również wspomnieć, że ustawa o policji wskazuje wyjątek od określonej zasady – policjant obowiązany jest odmówić wykonania polecenia prokuratora, jeżeli wykonanie tego polecenia łączyłoby się z popełnieniem przestępstwa. Ponadto ustawa o policji daje możliwość przełożonemu funkcjonariusza prowadzącego postępowanie przygotowawcze do wystąpienia do prokuratora o przedłużenie terminu, w przypadku gdy terminy ustawowe na to pozwalają, wskazanego przez niego do wykonania czynności lub nawet wnioskować o zmianę polecenia.

Współpraca Policji z prokuraturą i sądem w zakresie postępowania przygotowawczego ma szczególny wymiar z uwagi na brak partnerstwa w wykonywaniu poszczególnych czynności procesowych. W związku z nadrzędną pozycją prokuratora i sądu w postępowaniu przygotowawczym nie może być mowy

o problemach kompetencyjnych. Tym samym można wskazać jedynie pewne obszary, których usprawnienie może poprawić współpracę i wzajemne relacje. Do obszarów tych można zaliczyć długą drogę przekazywania materiałów i akt postępowań przygotowawczych pomiędzy policją, prokuraturą i sądami, formalizm w zakresie wykonywania poszczególnych czynności związanych z przesyłaniem. Rozwiązaniem tego problemu byłoby wprowadzenie rozstrzygnięć umożliwiających wymianę informacji w formie elektronicznej. Nieadekwatne przepisy do obowiązującego stanu prawnego, regulującego metodykę prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Policję, powodują brak uregulowania rozwiązań technicznych poszczególnych czynności procesowych, występowanie wytycznych sprzecznych z przepisami kodeksu postępowania karnego. Chociażby konieczność zmian w procedurach postępowania związanych z zabezpieczonym mieniem przez Policję. Siedmiodniowy termin ustawowy na wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym po uprzednim dokonaniu przez Policję tymczasowego zajęcia mienia ruchomego wydaje się zbyt krótki, a biorąc pod uwagę ogrom czynności niezbędnych do wykonania, zaczynając od czynności na miejscu dokonywania tymczasowego zajęcia mienia, poprzez procedurę przedstawienia zarzutu osobie podejrzanej, kończąc na czynnościach prokuratorskich. Problemem jest także przechowywanie zabezpieczonego mienia pod kątem uchronienia go przed zniszczeniem lub uszkodzeniem. Odnotowywane są przypadki znacznej utraty wartości zabezpieczonego mie-

nia z uwagi na wieloletnie procesy sądowe. Trudności związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych w sprawach o skomplikowanym stanie prawnym i faktycznym z uwagi na brak specjalistycznej wiedzy funkcjonariuszy policji, przedstawicieli prokuratur i sądów powodują, że należałoby podjąć starania wyselekcjonowania spraw problemowych, a następnie przeprowadzenia wspólnych warsztatów i szkoleń dla podmiotów prowadzących tego typu postępowania, poszukiwania wspólnych rozwiązań, tworzenia algorytmów prowadzenia spraw. Innym problemem jest funkcjonowanie dużej ilości baz danych o podobnym zakresie gromadzonych informacji, oraz brak synchronizacji gromadzonych danych przez prokuraturę i policję. Rozwiązaniem byłoby stworzenie centralnych rejestrów posiadających czytelny i zrozumiały zakres dostępu do informacji. Kolejny problem to niejednolitość w zakresie interpretacji przepisów. Odnotowywane są przypadki, kiedy w ramach jednej jednostki organizacyjnej prokuratury prokuratorzy kwalifikują zdarzenia odmiennie, przykładowo taki sam stan faktyczny, jako czyn ciągły lub jako ciąg przestępstw. Pewne trudności we wzajemnych relacjach prokuratury i policji pojawiają się także w ramach prowadzonych śledztw, gdzie instytucja przedstawienia, uzupełnienia i zmiany zarzutów zarezerwowana jest dla prokuratora. W praktyce jednak dochodzi do przypadków, kiedy prokuratorzy przekazują kolejne przesłuchania osób w charakterze podejrzanych na Policję. Ponadto obiektem sporów jest także instytucja powołania biegłego, gdyż prokuratorzy w ramach prowadzonych śledztw zlecają Policji wydanie

postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, a tym samym ciężar finansowy wynagrodzenia biegłego spoczywa na budżecie Policji.

Ponadto w kwestii współpracy z biegłymi pojawiają się trudności z uzyskaniem opinii biegłego w terminie określonym w wydanym postanowieniu przez organ procesowy. Jedną z przyczyn takiego stanu rzeczy, w szczególności, jeżeli chodzi o biegłych policyjnych, jest duża ilość zlecanych opinii do wykonania, co wpływa na przedłużanie terminów prowadzonych postępowań karnych. Podsumowując, opisane problemy powinno się dążyć do stworzenia spójnych przepisów prawnych, kształtowania właściwych postaw społecznych, tym samym doskonalenia działalności policji, prokuratur i sądów, zwiększenie efektywności działania poszczególnych podmiotów oraz podnoszenie poziomu profesjonalizmu funkcjonariuszy Policji, prokuratorów i sędziów.

W ramach postępowań w sprawach o wykroczenia, Policja prowadzi czynności wyjaśniające, które traktowane są jako faza przedwstępna postępowania. Czynności wyjaśniające w sprawach o wykroczenia to obligatoryjne czynności o zróżnicowanym charakterze prowadzone przed wszczęciem postępowania przez uprawnione do tego podmioty [4, s. 259–261]. Czynności wyjaśniające mają na celu zebranie danych dających podstawę do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie [5, s. 13] oraz zebranie danych niezbędnych do sporządzenia wniosku, a nie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy. W momencie skierowania wniosku o ukaranie prezes sądu bądź uprawniony sędzia, zarządzaniem wszczynając postępowanie

nie kieruje sprawę na posiedzenie lub na rozprawę. W sytuacji, kiedy wniosek o ukaranie złoży sam pokrzywdzony, sąd może zlecić Policji czynności wyjaśniające sprawdzające, a wykonanie tych czynności będzie się odbywało już po wszczęciu postępowania. W ramach czynności wyjaśniających, wszelkie decyzje zastrzeżone dla organu nadzorującego postępowanie, podejmuje sąd właściwy do rozpoznania sprawy. Jest tylko jedna czynność, z którą policja zwraca się do prokuratora, czyli zatwierdzenie przeszukania, oczywiście jeśli wykonywane było bez wcześniejszego postanowienia. Prokurator ma prawo do samodzielnego prowadzenia czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie, jednak w praktyce nie spotyka się sytuacji, aby prowadził je sam. Również nie zleca czynności Policji, a najczęściej oddaje je w całości. Wówczas są to czynności własne Policji.

Obowiązek współpracy Policji oraz sądów i jednostek organizacyjnych prokuratur wynika z zakresu kompetencji tych organów. Ponadto Policja wykonuje czynności na polecenie sądu, prokuratora, w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w przepisach. Ustawa o Policji nakłada na komendantów Policji obowiązek składania sprawozdań ze swojej działalności, a także informacji o stanie porządku i bezpieczeństwa publicznego. W zakresie wykrywania przestępstw i ścigania ich sprawców sprawozdania i informacje mogą być przekazywane wyłącznie sądom i prokuratorom, oczywiście na ich żądanie. Współpraca Policji z sądem i prokuraturą, w zakresie wykrywania i zwalczania przestępstw, obejmuje wszystkie rodzaje służb policyjnych w

postaci pionu prewencji, kryminalnego czy logistyki. Natomiast szczególnym rodzajem służby jest policja sądowa, usytuowana w strukturze organizacyjnej komend wojewódzkich Policji i Komendy Stołecznej Policji. Jej komórki organizacyjne mogą być tworzone dla kilku sądów lub prokuratur, jeżeli jest to uzasadnione ich usytuowaniem i potrzebą zapewnienia efektywności działania. Policja sądowa przy wykonywaniu zadań współpracuje z pracownikami sądów i prokuratur, Służbą Więzienną; specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi realizującymi fizyczną i techniczną ochronę budynków, w których mieszczą się sądy i prokuratury. Sposób współpracy określa porozumienie zawarte pomiędzy właściwym komendantem wojewódzkim Policji lub Komendantem Stołecznym Policji, a prezesem sądu okręgowego, apelacyjnego, wojewódzkiego sądu administracyjnego lub prokuratorem okręgowym (apelacyjnym), a w odniesieniu do Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, z Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego lub Prezesem Naczelnego Sądu Administracyjnego. W związku z opisaną współpracą pojawiają się problemy natury praktycznej. Przepisy prawa statuuja obowiązek zawierania porozumień związanych z określeniem sposobów współdziałania między Policją, a prokuraturą, czy sądami. W praktyce zapisy te nie są realizowane z braku zawartych porozumień, przez co część komórek organizacyjnych policji sądowej nie posiada wyraźnie wskazanych treści uprawnień i obowiązków. Może mieć to odzwierciedlenie w efektywności wykonywanych zadań oraz może wpływać na kwe-

stie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Współpraca Policji z prokuratorem i sądem dotyczy również problematyki postępowania administracyjnego, prowadzonego przez organy Policji. Zgodnie z ustawą o prokuraturze, udział prokuratora w postępowaniu administracyjnym określają odrębne ustawy, czyli kodeks postępowania administracyjnego [6]. Współpraca Policji i prokuratora realizowana jest w zakresie wszczęcia postępowania administracyjnego z urzędu przez zgłoszenie żądania prokuratora w celu usunięcia stanu niezgodnego z prawem. Policja w tej sytuacji przekazuje prokuratorowi informacje związane z koniecznością wszczęcia postępowania administracyjnego przy bezczynności organu właściwego w danej sprawie. Prokuratorowi ponadto służy prawo udziału w każdym stadium postępowania w celu zapewnienia zgodności z prawem postępowania i jego rozstrzygnięcia. Dotyczy to postępowań administracyjnych prowadzonych przez organy Policji. Dodatkowo Policja ma obowiązek zawiadomienia prokuratora o wszczęciu postępowania oraz o toczącym się postępowaniu w każdym przypadku, gdy uzna udział prokuratora w postępowaniu za niezbędny. Jeżeli wymaga tego ochrona praworządności w sprawach związanych z postępowaniem administracyjnym prokurator może żądać przedstawienia akt oraz dokumentów i pisemnych wyjaśnień, przesłuchać świadków i zasięgnąć opinii biegłych, a także przeprowadzić oględziny w celu wyjaśnienia sprawy. Prokurator inicjuje postępowanie administracyjne i postępowanie przed sądem administracyjnym oraz bierze udział w tych postępowaniach, jeżeli wymaga tego ochrona

praworządności, a w szczególności, gdy naruszenie prawa lub bezczynność organu narusza interes Rzeczypospolitej Polskiej lub interes społeczny. We wszczętych postępowaniach administracyjnych prokurator wykonuje czynności dowodowe tylko wtedy, gdy dowody zebrane w postępowaniu administracyjnym lub zawarte w aktach postępowania karnego albo inne materiały nie wystarczają do oceny, czy doszło do naruszenia prawa przez organ administracji publicznej. Zarówno Policja jak i Prokurator, ze względu na zbieżność realizowanych celów wzajemnie uzupełniają się w zakresie realizowanych kompetencji jak również realizacji konstytucyjnej zasady praworządności działania organów władzy publicznej.

Należy zauważyć, że w sprawach administracyjnych pojawiają się pewne nieścisłości na tle współpracy Policji z sądami. W sprawach cofnięcia lub odmowy przyznania uprawnień przez organy Policji, decyzje administracyjne uzależnione są od skazania prawomocnym orzeczeniem sądu, a w przepisach brak jest obowiązku zawiadomienia przez sąd organu prowadzącego postępowanie administracyjne o uprawnomocnieniu się orzeczenia skazującego osobę. Dotyczy to decyzji w sprawach broni i amunicji, licencji detektywów, licencji w zakresie ochrony osób i mienia, które prowadzone są przez Policję. Uzyskanie informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w Krajowym Rejestrze Karnym [7], przysługuje prokuratorom, Policji i innym organom uprawnionym do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach karnych i karnych skarbowych oraz czynności sprawdza-

jących w sprawach o wykroczenia, w związku z prowadzonym postępowaniem, więc zakres uprawnień Policji nie obejmuje spraw związanych z postępowaniem administracyjnym.

Współpraca Policji i sądów obejmuje ponadto czynności związane wydaleniem cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Cudzoziemiec, wobec którego zachodzą okoliczności uzasadniające wydanie decyzji o wydaleniu albo, który uchyla się od wykonania obowiązków określonych w decyzji o wydaleniu, może być zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin. Takiego zatrzymania dokonuje Straż Graniczna lub Policja [8], która dokonując zatrzymania cudzoziemca w celu wydalenia występuje z wnioskiem do sądu rejonowego o umieszczenie go w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców lub o zastosowanie aresztu w celu wydalenia. W przypadku małoletnich cudzoziemców przebywających na terytorium Polski bez opieki, Policja występuje do sądu właściwego ze względu na miejsce zatrzymania małoletniego z wnioskiem o umieszczenie w placówce opiekuńczo-wychowawczej. Umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub zastosowanie wobec niego aresztu w celu wydalenia następuje postanowieniem sądu. Postępowanie w sprawie umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo zastosowanie wobec niego aresztu w celu wydalenia prowadzi się na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego. W takim przypadku oskarżycielem publicznym może być przedstawiciel wojewody, funkcjonariusz Straży Granicznej albo Policji. Sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce położenia strzeżonego ośrodka

lub aresztu w celu wydalenia, w którym umieszczono cudzoziemca, sprawuje nadzór nad wykonaniem postanowienia o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub postanowienia o zastosowaniu wobec niego aresztu w celu wydalenia. Zastanowienia wymagają przepisy odnoszące się do czynności sądu poza godzinami urzędowania. Wnioski o zastosowanie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym, po godzinach urzędowania sądu i w dniach wolnych od pracy, kierowane są bezpośrednio do sędziów pełniących dyżury [9]. W regulaminie urzędowania sądów powszechnych nie ma odesłania do tego zapisu w sprawach cudzoziemców. W praktyce sprawy te również rozstrzygają sędziowie pełniący dyżur zgodnie z zarządzeniami prezesów sądu, lecz nie wynika to bezpośrednio z przepisów prawa.

Bibliografia:

1. Ura E. Prawo administracyjne / E. Ura; Wyd.: II. – Warszawa, 2012. – 440 s.

2. Ustawa z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (dalej – Dz. U.) z 2008 r., № 7, poz. 390.

3. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury : Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010 r. // Dz. U. z 2010 r., № 49, poz. 296.

4. Bojarski T. Polskie prawo wykroczeń, zarys wykładu / T. Bojarski. – Warszawa, 2009. – 292 s

5. Stachowiak S. Wniosek o ukaranie w ujęciu kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia / S. Stachowiak // Prokuratura i Prawo. – 2002. – № 12.

6. Kodeks postępowania administracyjnego : Ustawa z 14 czerwca 1960 r. // Dz. U. z 2000 r., № 98, poz. 1071 ze zm.

7. O Krajowym Rejestrze Karnym : Ustawa z 24 maja 2000 r. // Dz. U., z 2008 r. № 50, poz. 292 ze zm.

8. Ustawa z 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach // Dz. U. z 2006 r., № 234, poz. 1694.

9. Regulamin urzędowania sądów powszechnych : Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007 r. // Dz. U., № 38, poz. 249 ze zm.

Непельський М. Правові процесуальні аспекти співпраці поліції з правоохоронними органами в Республіці Польща.

Державний закон визначає так звані повноваження прийнятих законів у межах закону. Зважаючи на досвід правоохоронних органів, можна ризикнути і сказати, що буває таке, що чинні правила вже початково передбачають певні помилки. Їх перевірка відбувається через конфронтацію правових норм з реаліями їх застосування. Аналіз співробітництва поліції, судів і прокуратури в межах попереднього слідства, судових або адміністративних дій у Республіці Польща показує позитивні та негативні їх аспекти. Таким чином, у статті розглянуто правові та процедурні аспекти співпраці між поліцією і правоохоронними органами в Республіці Польща.

Ключові слова: процес, співпраця, безпека, кримінальний процес, адміністративний процес.

Непельский М. Правовые и процессуальные аспекты сотрудничества полиции с правоохранительными органами в Республике Польша.

Правовое государство определяет так называемые полномочия принятых законов в рамках устоявшихся предписаний права. Принимая во внимание опыт правоохранительных органов, можно рискнуть, сказав, что устоявшиеся предписания обременены некоторыми типами ошибок. Их проверка происходит через конфронтацию правовых норм с реалиями их применения. Анализ сотрудничества полиции, судов и прокуратуры в рамках предварительного следствия, судебного или административного, в Польской Республике, позволяет выделить как положительные, так и отрицательные аспекты их деятельности. Таким образом, в статье рассматриваются правовые и процедурные аспекты сотрудничества между полицией и правоохранительными органами в Республике Польша.

Ключевые слова: процесс, сотрудничество, безопасность, криминальный процесс, административный процесс.

Nepelski M. Legal and Procedural Aspects of Police Cooperation with the Law Enforcement Agencies in the Republic of Poland.

State law defines the so-called powers of the adopted laws within limits of law. Bearing in mind the experience of the law enforcement, one might venture to say that it happens when rules in force foresee some kind of errors from the very beginning of their adoption. Its verification takes place via confrontation of the legal regulations with the realities of its application. The analysis of the cooperation of police, courts and prosecutor's office in the frameworks of the preliminary proceedings, judicial or administrative actions in the Republic of Poland, discloses all the positive and negative aspects of their activity. Thus this article examines legal and procedural aspects of the cooperation between the police and the law enforcement agencies in the Republic of Poland.

Key words: process, cooperation, security, criminal proceedings, administrative proceedings.

Стаття надійшла до редакції 15.01.2014